

— "Οχι, ἀλήθεια, Ἀναστασία, ἀπῆν-
τησεν ἐκεῖνος· καὶ ὁμῶς ἔπρεπε νὰ τὸν
ἐννοήσω ἀπὸ τὴν ὁμοιότητα ποῦ ἔχει μὲ
τὸν μακαρίτην ἀδελφόν μου.

— Πῶς; ἐνομιζάτε ὅτι δι' ἐκαστὸν
ἄθλια φράγκα, ποῦ δίδετε κατὰ μῆνα εἰς
νέον τόσον διακεκριμένον, θὰ ἐδέχετο αὐ-
τὸς νὰ ζήσῃ ὅλην του τὴν ζωὴν εἰς τὴν
οἰκίαν σας, νὰ μὴ διασκεδάζῃ διόλου ἔξω; . .
— κ' ἔπειτα δὲν ἐβλέπατε τί ἀγάπην σὰς
εἶχε, καὶ πῶς σὰς ἐπεριποιεῖτο; Ἀχ! αὐ-
θέντη, εἶνε πράγματα ποῦ δὲν ἀγοράζονται
μὲ χρήματα, ὅσον πλούσιος καὶ ἂν ἦνε
κανεῖς. Εἶνε ὅταν νὰ εἰπῇτε, ὅτι κ' ἐγὼ
σὰς ὑπηρετῶ διὰ χρήματα.

— Ἀ! σύ, Ἀναστασία, εἶνε ἄλλο
πράγμα.

— "Οχι, διόλου δὲν εἶνε ἄλλο πράγμα,
διότι αὐτὸ ἴσια ἴσια μὲ ἔκαμε νὰ ὑπο-
πεύσω τὸν κ. Ὀλιβιέρον, ὡς ποῦ ἀνεκά-
λυψα ἓνα γράμμα μὲ τὴν διεύθυνσίν του—
Ὀλιβιέρος Χαμέλ—κ' ἔπειτα ἓνα μαν-
δῆλι μὲ τὰ ψηφία του, καὶ χίλια ἄλλα
πράγματα.

— Ἀχ, κόρη μου, σήμερον πρὸ πάντων
ἔχω ἀνάγκην αὐτῆς τῆς ἀφιλοκερδεῖας σου,
τὴν ὁποίαν πάντοτε ἐξετίμησα.

— Μὴν ἀμφιδόλλετε, ὅτι εἶνε πάντοτε
ἡ ἰδία.

— Ἰδοὺ· ἔχω, βλέπεις, σήμερον ἐδῶ τὸν
ἀνεψιόν μου· δὲν ἠμπορῶ, ἐννοεῖς, πλέον ν'
ἀποκληρώσω τὸν υἱὸν τοῦ ἀδελφοῦ μου.

— Καὶ πῶς λοιπόν, αὐθέντη, τὸν εἴ-
χατε ἀποκληρώσει;

— Δὲν εἶδες τὴν διαθήκην, ποῦ σ'
ἄφινα γενικὸν μου κληρονόμον;

— ὦ! ποτέ μου δὲν εἶχα εἰς τὸν νοῦν
μου ὅτι ἡ διαθήκη αὐτὴ θὰ ἔμενε. Πρέπει
νὰ τὴν σχίσετε τώρα.

— Ἀλλά, Ἀναστασία, δὲν ἐννοῶ ἐγὼ
νὰ σοῦ φανῶ ἀχάριστος.

— Ἀν ἔχω τὴν δυστυχίαν, αὐθέντη,
νὰ σὰς χάσω, μὲ φθάνουν ὀλίγα πράγ-
ματα, νὰ ζήσω εἰς καμμίαν γωνίαν, ἡσυχῇ
καὶ μόνῃ μου. Πέντ' ἔξ χιλιάδες φράγκα
τὸν χρόνον μὲ ἀρκοῦν καὶ μοῦ περισσεύουν.

— Χρυσὸ κορίτσι!

Συνεφωνήθη ἐπομένως νὰ σχισθῇ ἡ δια-
θήκη καὶ νὰ συνταχθῇ ἄλλη ἀποδίδουσα
τὸ δίκαιον καὶ προσήκον εἰς τὸν Ἑρνέ-
στον. Ἀλλ' ἡ ἐκτέλεσις τοῦ σχεδίου αὐ-
τοῦ ὅτε μὲν ἀνεδόλλετο, ἐπὶ διαφόροις
προφάσεσιν, ὅτε δ' ἐλησμονεῖτο διὰ λόγους
ποικίλους.

[Ἐπεται τὸ τέλος].

Ἡ ΟΜΟΓΑΛΑΚΤΟΣ ΑΔΕΛΦΗ

[Ἀήθημα *François Coppée*. Μετάφρ. Α. Π. Κουρτίδου].

Ἡ κυρία Βαγιγῆ, μέλιναν ἐσθῆτα φο-
ροῦσα ἐκάθητο ἐντὸς τοῦ ὑαλοφράκτου γρα-
φείου της, ἐν τῷ βᾶθει τοῦ καταστήματος,
καὶ ἔγραφεν ἐν μεγάλῳ καταστήκῳ, ὅτε
ὁ σύζυγός αὐτῆς ἐπανελθὼν ἐκ τῆς πρωῒ-
νης τοῦ ἐκδρομῆς ἔστη εἰς τὴν φλιάν ὅπως
ἐπιπλήξῃ τοὺς ὑπῆρέτας του βραδύνοντας
νὰ ἐκφορτώσωσιν ἀμάξιόν τι τοῦ σιδηροδρό-
μου, κομίσαν εἰς τὸν ἔγκριτον φαρμακέ-
μπορον ἱκανὴν ποσότητα φαρμάκων.

— Ἐχω μίαν κακὴν εἰδήσιν νὰ σοῦ
ἀναγγείλω, εἶπεν ἡ κυρία Βαγιγῆ εἰς τὸν
σύζυγόν της, ἅμα εἰσελθόντα εἰς τὸν ὑά-
λινόν της κλωβόν. Ἡ κυρὰ Βαρνάβαινα
ἀπέθανε.

— Ἡ παρκαμὰ τοῦ Γεωργάκη μας...
Ἀχ, ἡ δυστυχισμένη ἡ γυναικῆ! . . . Καὶ
τὸ κοριτσάκι της;

— Τὸ δυστυχισμένον πλάσμα! Μία συγ-
γενὴς τῆς κυρὰ-Βαρνάβαινας μοῦ γράφει
ὅτι εἶναι πτωχοὶ καὶ δὲν εἰμποροῦν νὰ
τρέφουν τὸ παιδί δι' αὐτὸ θὰ τὸ στείλουν
εἰς τὸ ὀρφανοτροφεῖον. . . Τί σκληροὶ ἄν-
θρωποι!

Ὁ φαρμακέμπορος ἔμεινε ἐπὶ στιγμὴν
σιωπηλός, θωπεύων τὴν ξανθὴν καὶ δα-
σεῖαν γενειάδα του· αἶφνης δέ, ἀτενῶς
παρατηρήσας τὴν γυναικῆα του:

— Τί λέγεις, Κατίν, τὸ κοριτσάκι
αὐτὸ ἦπαι τὸ ἴδιο γάλα μὲ τὸν Γεωρ-
γάκη μας· τὸ παίρνομεν;

— Κ' ἐγὼ αὐτὸ ἐσυλλογιζόμουν; ἀπῆν-
τησεν ἡ ἀγαθὴ σύζυγός του.

— Τί εὐχάριστος σύμπτωσις! ἐφώνα-
ξεν ὁ Βαγιγῆς· ἀδιαφορῶν δὲ μὴ τὸν ἴδω-
σιν οἱ ὑπάλληλοι καὶ ὑπῆρέται τοῦ κατα-
στήματος, ἔκυψε πρὸς τὴν σύζυγόν του καὶ
ἐφίλησεν αὐτὴν ἐπὶ τοῦ μετώπου. Εἰσαι
χρυσὴ γυναικῆ, Κατίν, μου· θὰ πάρωμε
τὴν μικρούλα εἰς τὸ σπίτι καὶ θὰ τὴν
ἀναθρέψωμε μὲ τὸν Γεωργάκη μας. . .
Δὲν θὰ καταστραφούμε δὲ ἀπὸ τὰ ἔξωδα...
Κ' ἔπειτα σήμερα ἔκαμα μιά λαμπρὰ δου-
λειὰ μὲ ταῖς κνίκαις. Τὴν κυριακὴν πᾶμε
καὶ παίρνομε τὸ κορίτσι, αἰ; Μ' αὐτὴν τὴν
ἀφορμὴν ἀναπνέομεν καὶ ὀλίγον ἀέρα.

*

Ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαγιγῆ ἦσαν τὸ
σέμνωμα τῆς φαρμακεμπορίας. Ὁ γάμος
των συνεχώνευσεν τὰ δύο ἐπὶ μακρόν χρό-
νον ἀντίζηλα καταστήματα, τὸν Ἀργυ-
ροῦν ἰδιωκόπανον μετὰ τοῦ Ἀσκληπιοῦ
ἐξ ὧν ὁ μὲν πρῶτος ἦτο περίφημος διὰ
τὰς ἱππεκακουάδας του, ὁ δὲ δεῦτερος διὰ
τὰς καμφοράς του. Τὸ συνοικέσιον τῇ με-
σολαβήσῃ δύο ἐφημερίων, ὧν ὁ μὲν ἤθελε
ν' ἀποκαταστήσῃ τὸν νέον Βαγιγῆν, ὁ δὲ
τὴν δεσποινίδα Σίμου, κληρονόμον τοῦ
Ἀσκληπιοῦ, ἤχθη εἰς αἰσίον πέρας, καὶ
ἡ ἱππεκακουάνα καὶ καμφορὰ συνεδέθησαν
διὰ τῶν ἱερῶν τοῦ γάμου δεσμῶν.

Ἐν τούτοις λύπη τις ἐνεφύλευε πρὸ
πολλοῦ ἐν τῷ εὐτυχεῖ ἐκείνῳ οἴκῳ, νέφος
τι ἐπεσκίαζε τὸν αἵθριον οὐρανόν των· διὰ-
δοχος δὲν ἐγεννᾶτο καὶ μόλις μετὰ πέντε
ἔτη ἀπὸ τοῦ γάμου των ἦλθεν εἰς τὸν κό-
σμον ὁ υἱός των. Ἐννοεῖται μὲθ' ὁποίας
χαρὰς ἐγένετο δεκτός. Τοῦ λοιποῦ ἦτο δυ-
νατὸν ὑπὸ τὸν τίτλον ὁ ἀργυροῦς ἰδιωκό-
πανος νὰ ἐπιγραφῶσι αἱ πλήρεις μαγειρίας
αὐταὶ λέξεις: «Βαγιγῆς καὶ υἱός»! Ἀλλ'
ἐπειδὴ κατὰ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην ἔβριθον
αἱ ἐργασίαι ἐν τῷ καταστήματι, ἡ δὲ πρου-
σία τῆς κυρίας Βαγιγῆ ἦτο ἀπαραιτήτος
δὲν ἠδυνήθη νὰ γαλουχήσῃ ἡ ἰδία τὸ τέ-
κνον της, δὲν ἠθέλησε δὲ οὔτε κατ' οἶκον
νὰ προσλάβῃ τροφὸν φοβούμενη μὴ ὁ ἡμι-
στα ὑγιεινὸς ἀήρ τῆς γωνίας ἐκείνης τῶν

Παρισίων βλάβῃ τὸ ἀρτιγέννητον, ἀλλ'
ἔδωκεν αὐτὸ εἰς τροφὸν ἐν προστασίῳ
διαμένουσαν, ὅπου κατὰ Κυριακὴν μετέ-
βαινε μετὰ τοῦ συζύγου της καὶ τὸ ἔβλε-
πον. Ἡ κυρὰ—Βαρνάβαινα μετὰ δεκαοκτὼ
μῆνας παρέδωκε τὸ παιδίον ὑγιέστατον
εἰς τοὺς γονεῖς του.

Ὁ Βαγιγῆς λοιπόν καὶ ἡ σύζυγός του
ἅμα μαθόντες τὸν θάνατον τῆς τροφῆς τοῦ
τέκνου των, δὲν ἠνέχθησαν ὅπως τὸ κορά-
σιον τὸ τραφὲν δι' οὐ γάλακτος καὶ ὁ
υἱός των ἐγκαταλειφθῇ εἰς τὸ δημόσιον
ἔλεος, καὶ μετέβησαν νὰ παραλάβωσιν ἐκ
τοῦ προστατείου τὴν μικρὰν Μαρίαν. Τὸ
δυστυχὲς κοράσιον, ἀπὸ δεκαπέντε ἡδὴ
ἡμερῶν, δηλαδὴ ἀπὸ τῆς ἡμέρας καθ' ἣν
ἡ μήτηρ του ἀνεπαύετο ἐν τῷ νεκροτα-
φείῳ εἶχε προσληφθῇ ὑπὸ τινος ἐξαδέλφου
του καπῆλου, ὅστις καίτοι μὴ πενταετὲς
εἰσέτι τὸ ἐπεφόρτιζε νὰ πλύνῃ τὰ ποτή-
ρια του.

Εἰς τοὺς δύο συζύγους ἐφάνη θελαπι-
κωτάτη ἡ γαλανόφθαλμος μικρὰ, ἥς οἱ
χρυσοὶ βόστρυχοι διεξέφευγον τῆς προσ-
τύχου πενήθιμου σκοῖας της. Ὁ Γεωρ-
γάκης, ὃν εἶχον συμπαράλαβει μετὰ τῆς
τροφῆς του, ἐφίλησε τὴν ὁμογάλακτον ἀ-
δελφὴν του, ὁ δὲ ἐξαδελφός, ὅστις αὐτὴν
ἐκείνην τὴν πρωίαν εἶχε ῥαπίσει καὶ ἐπὶ
τῶν δύο παρειῶν τὴν ὀρφνὴν, διότι
δῆθεν δὲν ἐσάρωσε ὅσον ἔδει ἐπιμελῶς τὴν
αἰθουσαν, συνεκινήθη ἐνώπιον τοῦ ἐκ Πα-
ρισίων ἀνδρογύνου, ὥσει ἡ ἀνχωρήσις τῆς
Μαρίας διεσπάρτε τὴν καρδίαν του. Οἱ
δύο σύζυγοι ἀφ' οὗ περιεπατήσαν μετὰ τῶν
δύο μικρῶν καὶ τῆς παιδαγωγοῦ εἰς πράσι-
νον ἐκεῖ λιβάδιον καὶ συνέλεξαν ἄνθη, καὶ
προγεγυμνάσαν ὑπὸ τὴν σιαῖδα, καὶ ἔ-
καμαν μικρὰν διὰ λέμβου ἐκδρομὴν εἰς
τὸν ποταμὸν καθ' ἣν ὁ κύριος Βαγιγῆς
ἐκωπηλάτει, ἡ δὲ κυρία Βαγιγῆ ἔμελλε
γνωστὸν ἄσμάτιον, οὗτινος τὸν ρυθμὸν
παρηκολούθει διὰ τοῦ κωπῶν ἄνευ ἐπεν-
δύτου ὁ σύζυγός της, ἐπέστρεψαν εἰς Παρι-
σίους διὰ σιδηροδρομικῆς ἀμάξης πρῶ-
της τάξεως, διότι ἠθέλησαν κατὰ πάντα
λαμπρῶς νὰ πανηγυρίσωσι τὴν ἡμέραν ἐ-
κείνην. Ἡ δὲ κυρία Βαγιγῆ τὴν κεφα-
λήν της ἐπὶ τοῦ ὤμου τοῦ συζύγου της
ἐρείδουσα καὶ βλέπουσα τὰ δύο παι-
διά ἐξηντηγμένα ἐκ τοῦ κόπου, κοι-
μώμενα ἐπὶ τῶν γονάτων τῆς παι-
δαγωγοῦ, ἔλεγεν εὐτυχῆς πρὸς τὸν σύζυ-
γόν της:

— Νὰ σοῦ πῶ, Ἀνδρέα, ἐκάναμε καλο-
σύνη ποῦ ἐπήραμε αὐτὴ τὴ μικρὴ...
Κ' ἔπειτα θάχῃ συντροφικὰ καὶ ὁ Γεωργά-
κης. . . θᾶνε ὅταν ἀδελφός καὶ ἀδελφὴ.

*

Καὶ πράγματι οὕτω ἐμεγάλωσαν.

Εἶχον πολὺ ἀγαθὴν καρδίαν ἐκεῖνοι οἱ
σύζυγοι. Δὲν ἔκαμον οὐδεμίαν διακρίσιν
μεταξὺ τῆς ταπεινῆς ὀρφνῆς καὶ τοῦ μο-
νογενοῦς υἱοῦ των καὶ ἠγάπησαν τὴν μι-
κρὰν εὐφυστάτην καὶ χαρίεσσαν Μαρίαν
ὥσει ἦτο ἀληθῶς θυγάτριόν των.

Ἀλλῶς τε ὁ κύριος καὶ ἡ κυρία Βαγιγῆ
δὲν ἐβράδυναν νὰ παρατηρήσωσιν ὅτι ἡ

Μαρία ἐπέδρα ἐπωφελῶς ἐπὶ τοῦ Γεωργάκη. Νευρωδεστέρα, ζωηροτέρα οὐσα τοῦ λυμφατικοῦ ἐκείνου παιδίου μετέδιδεν εἰς αὐτὸ ἐκ τῆς ζωηρότητος καὶ τῆς εὐκινησίας τῆς.

— Τὸν ζωντανεύει, ἔλεγεν ἡ κυρία Βαγιῆθ.

— Ὅτε ἦλθεν ὁ κειρὸς νὰ διδάχθῃσιν ἀνάγνωσιν, ὁ Γεωργάκης διὰ τῆς δυσμαθείας του κατέθλιβε τὴν μητέρα του· ἀλλ' εὐθὺς ὡς ἡ Μαρία ἔμαθεν ἐν βραχεὶ νὰ συλλαβίσῃ καὶ ἀναγινώσκῃ προσήλθεν εἰς ἐπικουρίαν τοῦ ἀδελφοῦ τῆς καὶ μετ' οὐ πολὺ ἔμαθε καὶ οὗτος ἀνάγνωσιν.

Τὰ πράγματα ἐχώρουν οὕτω μέχρις οὗ ἔστειλαν εἰς τὸ σχολεῖον τὰ δύο παιδιά. Ἀμέσως ἡ Μαρία ἀνεδείχθη ἡ ἀρίστη μαθήτρια τοῦ σχολείου, βοηθοῦσα παντὶ σθένει τὸν ὀκνηρὸν πῶς καὶ βραδύνουν Γεωργάκη. Συχνάκις, ἐν τῷ ὑλοφράκτῳ γραφείῳ μετὰ τὴν ἐπιστροφὴν ἐκ τοῦ σχολείου ἡ κυρία Βαγιῆθ ἔβλεπε τὴν Μαρίαν ἐξηγουσάν ἢ διδάσκουσάν εἰς τὸν υἱὸν τῆς τὸ μάθημά του.

— Ὁ Θεὸς μὰς ἀνταμειβεῖ, ἔλεγεν ἐνίοτε εἰς τὸν σύζυγόν τῆς. . . Αὐτὴ ἡ Μαρία εἰναιθασυρὸς. . . Καὶ τί γνωστικό, τί ἐργατικό κορίτσι! Σήμερον πάλιν τὴν ἤκουσα νὰ προγυμνάξῃ τὸν Γεωργάκη. . . Θαρρεῖς, πῶς χωρὶς αὐτὴν, ποτέ του δὲν θὰ κατάρθωνε νὰ μάθῃ τὸν πολλαπλασιασμόν.

— Μὴ σὲ μέλη, Κατίνα, ἀπεκρίνετο ὁ Βαγιῆθ, δὲν θὰ λησμονήσω τί κάμνει ἡ Μαρία διὰ τὸ παιδί μου. . . Αἱ ἐργασίαι μὰς πηγαινέουν λαμπρά, καὶ θὰ τὴν προικίσωμεν καὶ θὰ τὴν ὑπανδρεύσωμεν ὅταν μεγαλώσῃ.

*

Ἐμεγάλωσε—μεγαλύνουν τόσο γρήγορα τὰ παιδιά!—καὶ τώρα ἐν τῷ ὑλοφράκτῳ γραφείῳ τοῦ φαρμακεμπορίου παρὰ τὴν κυρίαν Βαγιῆθ ἡς ἤρξατο νὰ ὑπαγγυροῦται ἡ κόμη κάθηται εὐσταλῆς ζανθὴ νεανίς. Αὕτη γράφει τώρα ἐν τῷ μεγάλῳ καταστήκῳ, ἐν ᾧ ἡ θετὴ μήτηρ τῆς ἐνσχολεῖται εἰς ἐργόχειρόν τι.

Εἶνε ἐβδόμη ἡ ὥρα. Ὁ πατήρ καὶ ὁ υἱὸς δὲν ἐπέστρεψαν εἰσέτι εἰς τὸ κατ'οστημα, ὁ δὲ ἀνεμὸς τοῦ Νοεμβρίου συστρέφει τὰς φλόγας τῶν γλωσσίδων τοῦ φωταερίου. Ἐπὶ τέλους ἦλθον ὁ Βαγιῆθ ἀπέκτισεν ἀξιοσέβαστον γαστέρα, ὁ δὲ Γεώργιος—δὲν εἰναι πλέον Γεωργάκης—ὁ πρόμηνος πτυχιούχος φαρμακοποιὸς πρώτης τάξεως εἶνε, μὰ τὴν ἀλήθειαν, ὠραιότατος νέος.

— Καλησπέρα, Κατίνα, καλησπέρα Μαρία. . . Ἀς ἀναβῶμε ἐπάνω γρήγορα νὰ φάμε. Καὶ εἰς τὸ τραπέζι θὰ σὰς εἰπῶ μίαν σπουδαίαν εἰδήσιν.

Ἀναβαινέουσιν εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐνῶ δ' ἡ κυρία Βαγιῆθ διανέμει τὸν ζῶμόν, ὁ Βαγιῆθς περπατῶν τὴν σύζυγόν του με πονηρὸν βλέμμα.

— Ἐέρεις, ἐτελείωσε, Κατίνα.

— Οἱ Φυρζαῖοι δέχονται;

— Μὲ μεγάλην τὴν εὐχαιρίστησιν. . . ὁ Γεώργιος θὰ στεφανωθῇ τὴν Ἑλένην μετὰ ἑξ μῆνας. . . καὶ ἡ νύμφη μὰς θὰ ἔλθῃ νὰ κατοικήσῃ μαζί μου. . . Μαρία, δὲν σοῦ

εἶχα εἰπεῖ τίποτε ἀκόμη, διότι αὐτὰ τὰ πράγματα δὲν λέγονται ἐμπρὸς εἰς τὰ κορίτσια· ἀλλὰ, εἶνε ἕνας χρόνος τώρα ὅπου ὁ Γεώργιος ἀγαπᾷ τὴν Ἑλένην Φυρζαίου καὶ μὰς ζαλίζει καθημέραν νὰ τοῦ τὴν δώσωμεν. . . Καὶ νὰ σοῦ πῶ, δὲν ἦτο κατὰ θόλου δύσκολον, μάλιστα εἵπαμε ἕνα λόγο, καὶ ἐτελείωσε. . . Καὶ εἶνε πολὺ καλὴ οἰκὸγένεια. . . Ἡ μόνη δυσκολία εἶνε ὅτι θέλομεν νὰ κατῆσθαι μαζί μου ὁ υἱός μου. . . Ἀλλὰ τέλος πάντων τὸ πρᾶγμα θὰ διορθωθῇ, καὶ ὁ Γεώργιος μὰς θὰ πᾶρῃ τὴν γυναικά σου ἡδέως. . . Πιστεύω ὅτι εἶσαι εὐχαιριστημένη.

— Πολὺ εὐχαιριστημένη! εἶπεν ἡ Μαρία.

— ὦ! οἱ κωφοί! ὦ! οἱ τυφλοί! Δὲν ἤκουσεν τὴν φωνὴν τῆς Μαρίας, ὅτε ἀπεκρίθη, τὴν βραχνὴν ἐπώδυνον ἐκείνην φωνὴν, ἡχὼ συντριβείσης καρδίας! Δὲν εἶδον ὅτι ἡ νεανίς ὠχρίσσε, καὶ ὅτι ἡ κεφαλὴ τῆς βαρύνετο ἀφ' ὧν κατέπεσεν ἐκ δεξιῶν πρὸς τ' ἀριστερὰ ὥστε ἡ Μαρία ἔμελλε νὰ λιποθυμήσῃ. Δὲν ἐλάντευσεν τίποτε, δὲν ἐνόησεν τίποτε, καὶ ἐπὶ μακρὸν εἰσέτι οὐδὲν μαντεύουν, οὐδὲν ἐννοοῦν. Ἐν τούτοις τὴν ἀγκαποῦν ὅλοι τὴν Μαρίαν, ἡτις εἶνε ἡ χάρις καὶ τὸ θέλητρον τῆς οἰκίας· σκέπτονται μάλιστα νὰ τὴν ὑπανδρεύσουν προσεχῶς μετὰ τοῦ πρώτου τῶν ὑπαλλήλου, ὅστις ἐχρέυσσε πρὸ ἔτους, καὶ ἔχει ἱκανὴν περίουσίαν. Καὶ ὁ Γεώργιος τὴν ἀγαπᾷ, ἀλλ' ὡς ἀδελφὴν ἀγαθὴν καὶ γλυκεῖαν, καὶ ἀγνοεῖ ὅτι ἡ Μαρία ἐρᾷται αὐτοῦ διακκῶς, ἀπελπιστικῶς. Ὅχι, οὐδ' αὐτὴν τὴν ἐσπέραν, καθ' ἣν ἐν ἀγνοίᾳ ἐπέβηκεν αὐτῇ τὴν χειρίστην τῶν βασάνων, δὲν ὑποπτεύονται τὴν ἀλήθειαν, καὶ ἀποκοιμῶνται πάντες ἐν εἰρήνῃ, ὥρᾳ περὶ τοῦ μέλλοντος ἀναπλάττοντες ὅνειρα, καθ' ἣν ὦραν, αὐτὴν κλεισθεῖσα εἰς τὸ δωμάτιόν τῆς—ὅπερ μόνον λεπτότατος τεῖχος χωρίζει ἀπὸ τοῦ δωματίου τῶν θετῶν γονέων τῆς—ρίπτεται ἐπὶ τῆς κλίνης τῆς καὶ σπαίρουσα ἐξ ὀδύνης δάκνει τὸ προσκεφάλαιόν τῆς ὅπως ἀποπνίξῃ τοὺς ὀλολυγμούς τῆς!

*

Ὁ χορὸς ἐπερκατῶθη καὶ ἐν ταῖς κενωθείσαις αἰθούσαις, τὰ κηρία ὀλοσχερῶς κένετα διέρρηξαν ὑαλίνες τινες στεφάνες τῶν κηροπηγίων, ὧν τὰ συντρίμματα κατέπεσαν ἐπὶ τοῦ κηρωτοῦ δαπέδου.

Οἱ γονεῖς τοῦ Γεωργίου ἐπέμειναν ὅπως ὁ γάμος τελεσθῇ ἐν τῇ κατοικίᾳ τῶν· ἀλλὰ τὰ ἀφθόνως πανταχού διασκορπισθέντα ἄνθη διεκόσμησαν πανηγυρικῶς τὸ νέον διαίτημα ὅπου ἐν θριάμβῳ ἐγκατέστησαν τὴν νύμφην τῶν.

Ἐπὶ τέλους, οἱ νεόνυμφοι ἀπεσύρθησαν ἐν τῷ νυμφικῷ θαλάμῳ, εἰς ὃν ἡ κυρία Βαγιῆθ εἰσῆλθεν ἐπὶ στιγμὴν πρὸ αὐτῶν. Ἐξελθούσα συνήντησε τὴν Μαρίαν ἐν τῇ μικρᾷ αἰθούσῃ βοηθοῦσαν τοὺς οἰκέτας εἰς τὸ νὰ σέσωσι τὰ φῶτα ἡσπασθὲ περιπαθῶς τὴν νεανίδα εἰπούσα:

— Πήγαμε νὰ κοιμηθῇς, κόρη μου. . .

Εἰσαι κουρασμένη.

Προσεῖπε δὲ μειδιάσασα:

— Τὸ ἔξερεις, σὲ ὀλίγο θάλλῃ ἡ σειρὰ σου. . .

Ἡ Μαρία ἀπέμεινε τέλος μόνη ἐν τῇ αἰθούσῃ ἐκείνῃ, σκοτεινῇ τῶρα καὶ μόνον ὑφ' ἐνὸς κηρίου φωτιζομένη.

Θεέ μου! ὅποσον σφοδρὸν ἄρωμα ἀποπνέουσι τὰ ἄνθη ἐκείνα καὶ ὅποιαν σφοδρὰν ζάλην αἰσθάνεται!

Τί φρικώδης ἡμέρα! καὶ τί μαρτύριον ὑπέστη ἀπὸ τῆς στιγμῆς καθ' ἣν ἐγόνυπέτησεν, ὡς θαλαμηπόλος, τὰς κροφίδας εἰς τὰ χεῖλη τῆς κροτούσας, εἰς τοὺς πόδας τῆς Ἑλένης, τῆς ἀντιζήλου τῆς, καὶ διηυθέτησε τὴν ἐκ λευκοῦ ὀλοσσειρικοῦ οὐρὰν τῆς ἐσθῆτός τῆς μέχρι τῆς πρὸ ὀλίγου στιγμῆς καθ' ἣν ὁ Γεώργιος ἐνηγκαλισμένην ἔχων τὴν γυναικά του, εἴλκυεν αὐτήν, τὴν Μαρίαν, καὶ οἱ δύο νεόνυμφοι συνήνωσαν τὰ φιλήματα ἐπὶ τοῦ μετώπου τῆς!

Ἀχ! ἡ ὁσμὴ τῶν ἀνθέων ἐκείνων εἶνε ἀνυπόφορος καὶ ἀλγεῖ πολὺ ἡ κεφαλή τῆς!

Καταπίπτει ἐπὶ τινος σκίμποδος, ἀνεστραμμένην δ' ἔχουσα τὴν κεφαλὴν, σφίγγουσα τὸ μέτωπόν τῆς διὰ τῶν δύο τῆς χειρῶν, δὲν κλείει ἐν τούτοις τοὺς ὀφθαλμούς τῆς, ἀλλὰ θεωρεῖ τὴν θύραν ἐκείνην, τὴν θύραν τοῦ θαλάμου ἐν ᾧ ἐκλείσθησαν οἱ νεόνυμφοι καὶ ἐν ᾧ συντελεῖται μυστήριον διασπαράσσον τὴν καρδίαν τῆς! Καὶ καταλαμβάνεται ὑπὸ παρφορᾶς—ὥ πῶς τὴν ζαλίζει τὸ ἄρωμα τῶν ἀνθέων ἐκείνων!—καὶ μυρίζει ἀναμνήσεις συνωθούνται ἐν τῷ ἐγκεφάλῳ τῆς. Ἀναπολεῖ ἐκὐτὴν μικράν, ἐν τῷ καπηλείῳ τοῦ ἐξεδέλου τῆς· οἱ καλοφορεμένοι ἐκεῖνοι Παρισίνοι ἔρχονται καὶ τὴν θωπεύουν, καὶ τὴν φιλεῖ τὸ ὠραῖον ἐκεῖνο παιδάκι τὸ ἔχον ἄσπρον πτερόν ἐπὶ τοῦ πύλου του. Εἶτα ταχέως διέρχεται διὰ τοῦ πνεύματός τῆς ἡ εἰκὼν τοῦ σχολείου καὶ τοῦ μαθητικοῦ τῶν βίου, καὶ τὸ φαρμακεμπορεῖον κατασκότεινον τὴν Κυριακὴν, ὅτε κεκλεισμένων τῶν παρκαθύρων ἐπικίζον τὸ κρυφτὸ μὲ τὸν Γεωργάκη, ὅπως σάκκων καὶ βρελίων φαρμάκων.

Ἀχ! Θεέ μου! μήπως ἐτρελλάθῃ; Αἰσθάνεται ἀκατανίκητον ἐπιθυμίαν νὰ μέλψῃ τὸν ἦχον ἐκείνον τοῦ βάλου, ὁ ὅποιος ἀνεκρούετο πρὸ ὀλίγου ὅτε εἴλκυεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ του, καὶ ὑπομέλει αὐτόν. . . Ἀλλὰ πνίγεται. . . ὦχ! αὐτὰ τὰ ἄνθη! . . . Πρέπει ν' ἀπέλθῃ ἐκείθεν, ν' ἀνοιξῇ τὸ παρκαθύρον τοῦλάχιστον. . . Ἀλλὰ δὲν δύναται πλέον ν' ἀνεγερθῇ, δὲν ἔχει πλέον δυνάμεις. . . Μήπως μέλλει ν' ἀποθάνῃ ἐκεῖ; . . . Πιέζει τοὺς κροτάφους τῆς ὡς διὰ δύο σιδηρῶν δακτύλων. . . ὦχ! ἐκεῖνα τὰ τριαντάφυλλα, τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλέας, πρὸ πάντων ἐκεῖνα τὰ ἄνθη τῆς πορτοκαλλέας! . . .

Ἐπὶ τέλους διὰ μεγάλου ἀγῶνος ἀνεγείρεται, ὀρθή καὶ ὠρᾶ, ὠρᾶ ὡς ἡ λευκὴ τῆς ἐσθῆς. . . Ἀλλ' αἰφνης χάνει τὰς αἰσθήσεις τῆς, καὶ καταπεσοῦσα ἐπὶ τῶν γονάτων κατ' ἀρχάς, εἶτα καὶ διὰ τῆς κεφαλῆς καὶ τῶν ὤμων πλῆξασα τὸ κηρωτὸν δάπεδον, ἡ δυστυχὴς Μαρία, ἐξαπλοῦται ἐκτάκην ἐπὶ τῆς φλιάς τῆς θύρας τοῦ νυμφικοῦ θαλάμου, θανατωθεῖσα ὑπὸ τῆς ἐρωτικῆς ἰδύνης καὶ τῶν ἀνθέων. . .